

«1. Особа, яка добросовісно заволоділа чужим майном і продовжує відкрито, безперервно володіти нерухомим майном протягом десяти років або рухомим майном – протягом п'яти років, набуває право власності на це майно (набувальна давність), якщо інше не встановлено цим Кодексом. Набуття права власності на земельну ділянку за набувальною давністю регулюється законом. Право власності на нерухоме майно, що підлягає державній реєстрації, виникає за набувальною давністю з моменту державної реєстрації.

2. Особа, яка заявляє про давність володіння, може приєднати до часу свого володіння увесь час, протягом якого цим майном володіла особа, чийм спадкоємцем (правонаступником) вона є.

3. Якщо особа заволоділа майном на підставі договору з його власником, який після закінчення строку договору не пред'явив вимоги про його повернення, вона набуває право власності за набувальною давністю на нерухоме майно через п'ятнадцять, а на рухоме майно - через п'ять років з часу спливу позовної давності.

Втрата не з своєї волі майна його володільцем не перериває набувальної давності у разі повернення майна протягом одного року або пред'явлення протягом цього строку позову про його витребування.

4. Право власності за набувальною давністю на нерухоме майно, транспортні засоби, цінні папери набувається за рішенням суду» [1].

Отже, набувальна давність – одна з підстав набуття права власності. Частина 1 статті 344 ЦК України передбачає, що особа, яка добросовісно заволоділа чужим майном і продовжує відкрито й безперервно володіти нерухомим майном протягом 10 років або рухомим майном протягом 5 років, набуває права власності на нього. Суб'єктом набувальної давності може бути як фізична, так і юридична особа [2].

Згідно частини 3 статті 344 ЦК України, якщо особа заволоділа майном на підставі договору з його власником, який після закінчення строку договору не пред'явив вимоги про його повернення, вона набуває право власності за набувальною давністю на нерухоме майно через п'ятнадцять, а на рухоме майно - через п'ять років з часу спливу позовної давності.

Право власності за набувальною давністю на нерухоме майно, транспортні засоби, цінні папери набувається за рішенням суду (ч. 3 ст. 344 ЦК України).

У п. 8 Перехідних положень визначено, що правила статті 344 ЦК України про набувальну давність поширюються також на випадки, коли володіння майном почалося за три роки до набрання чинності цим Кодексом [3].

Набувальна давність не стосується випадків заволодіння чужим майном обманним або злочинним шляхом. Мова йде про ситуації, коли власник майна не заявляє про своє право уже тривалий час, тобто фактично відмовляється від цього майна.

Об'єктом правової охорони за ст. 344 ЦК є нерухоме або рухоме майно.

Зазначена новела цивільного законодавства направлена на становлення цивілізованого приватного права. Це захист незаконного володільця незалежно від права на майно (річ), а лише для захисту від зовнішніх зазіхань. Специфікою є те, що об'єктом захисту є не право, якого просто немає, і не майно (річ), тому що майно в будь-якому випадку не може мати власного захисту, а захищається саме особа незаконного володільця. У ст. 16 ЦК, яка зазначає способи захисту цивільних прав та інтересів, не передбачено такого виду захисту незаконного володільця, тому він можливий лише в рамках набувальної давності [4].

Підсумовуючи, слід констатувати, що розповсюдження набувальної давності як на нерухоме майно, так і на рухоме є досягненням нашого законодавства. Появу інституту набувальної давності справедливо пов'язують з потребами цивільного обороту. Тобто, якщо річ опинилася у незаконного володільця, то вона більше не могла повернутися в цивільний оборот без прямого порушення прав власника. Водночас і власник через пропуск позовної давності чи з інших причин не може повернути собі володіння, не порушивши тих правил, які встановлені для захисту незаконного володіння. Таким чином, ці суперечності закон вирішив на користь цивільного обороту: завдяки набувальної давності володілець становиться власником, а власник втрачає своє право на майно (річ).

Література

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 (редакція від 02.11.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>
2. Цивільне право: підручник : у 2 т. / В. І. Борисова (кер. авт. кол.), Л. М. Баранова, Т. І. Бегова та ін.; за ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатеевої, В. Л. Яроцького – Х. : Право. – 2011. – Т. 2. – 816 с.
3. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України [Текст] / Ю. Б. Бек [та ін.] ; ред. В. М. Коссака. - К. : Істина, 2004. - 976 с.
4. Луспенік Д. Спори про набувальну давність: проблеми теорії і судової практики / Д. Луспенік // Юридичний журнал. - 2006. - № 5. - С. 114 -119.

УДК 347.451

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ В ІНТЕРНЕТ МЕРЕЖІ

Коваленко Т. – ст. 4 курсу, гр. ПРвн – 41

Науковий керівник – к.і.н., доцент Очеретяний В.В.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Знати правові основи діяльності інтернет-магазину надзвичайно важливо як бізнесменам-власникам, які повинні забезпечувати виконання

законних вимог в ході організації торгівлі (зазначене допоможе запобігти виявленню можливих порушень в ході перевірки контролюючими органами), а також і

звичайним споживачам, для того аби знати, як захистити свої права в ході купівлі товарів в інтернет-магазині. Зазначене вкрай важливе, оскільки з розвитком інтернет-технологій кількість правочинів, що укладаються в мережі Інтернет зростає.

Купівлю-продаж товарів в Інтернеті п. 8 ст. 1 Закону про захист споживачів відносить до договорів, укладених на відстані. Це договір, укладений продавцем зі споживачем за допомогою «засобів дистанційного зв'язку», до яких належать телекомунікаційні мережі, поштовий зв'язок, телебачення та інформаційні мережі, зокрема Інтернет [1].

Положеннями статті 698 Цивільного кодексу України визначено, що за договором роздрібної купівлі-продажу продавець, який здійснює підприємницьку діяльність з продажу товару, зобов'язується передати покупцеві товар, що звичайно призначається для особистого, домашнього або іншого використання, не пов'язаного з підприємницькою діяльністю, а покупець зобов'язується прийняти товар і оплатити його [2].

Отже, сторонами в договорі роздрібної купівлі-продажу є продавець та покупець. Продавцем виступає юридична особа або фізична особа-підприємець, що здійснює підприємницьку діяльність з продажу у роздріб товару. На екрані монітора нашого комп'ютера після введення в пошукову систему назви потрібного товару з'явиться список інтернет-магазинів, котрі являтимуться продавцями. Цивільний Кодекс та Закон України «Про захист прав споживачів» покладає на них широке коло обов'язків. Але відсутність законодавчо визначених вимог щодо порядку створення таких магазинів дає зелене світло першочерговій маніпуляції стосовно правдоподібності сторони договору, оскільки створити подібний магазин, а потім ліквідувати його при наявності спеціальних знань може кожен бажаючий. [3]

Відносини, що виникають між покупцем і продавцем товарів, робіт та послуг в Інтернеті не відрізняються від традиційних правил купівлі-продажу і регулюються, зокрема, положеннями Цивільного кодексу України та Закону України «Про захист прав споживачів».

Перед укладенням договору купівлі-продажу він повинен (ч. 2 ст. 13 Закону про захист споживачів) надати споживачеві інформацію про:

1) найменування продавця та його місцезнаходження. Якщо з найменуванням у більшості таких магазинів проблем немає (на будь-якому сайті є назва магазину), то власну адресу оприлюднюють лише поодинокі сміливці;

2) порядок прийняття претензії. Закон не розшифровує, про які претензії йдеться. Ймовірно, про будь-які претензії покупця до продавця;

3) основні характеристики продукції. З цим все гаразд. Можна побачити і детальний опис товару, і його фотознімки;

4) ціну, включаючи плату за доставку. Тут також усе зрозуміло. Якщо інтернет-магазин бере окрему плату за доставку, про це, здебільшого, зазначають на його сайті.

5) умови оплати;

6) гарантійні зобов'язання та інші послуги, пов'язані з утриманням чи ремонтом продукції. Переважно на товари, придбані в інтернет-магазині, поширюється така ж гарантія від виробника, як і на продукцію у звичайних магазинах;

7) інші умови поставки;

8) мінімальну тривалість договору, якщо він передбачає періодичні поставки продукції;

9) вартість телекомунікаційних послуг, якщо вона відрізняється від граничного тарифу. Найвірогідніше, що до інтернет-торгівлі подібна вимога не має ніякого стосунку. Адже за те, що покупець відвідує сайт і-магазину, останньому він нічого не платить;

10) період прийняття пропозицій. У випадку і-магазину такі дані можуть знадобитись, якщо продавець закупає і постачає товар тільки під конкретне замовлення;

11) порядок розірвання договору. У більшості інтернет-магазинів така інформація на сайті – відсутня [4].

Якщо споживачу надано наведені вище відомості, інтернет-магазин повинен підтвердити замовлення письмово або за допомогою електронного повідомлення. Таким повідомленням називають інформацію, яку споживач може у будь-який спосіб відтворити або зберегти в електронному вигляді (п. 10 ст. 1 Закону). В даному випадку – це інтернет-сторінка, на яку покупець потрапляє перед тим, як запит на купівлю товару буде сформовано.

Законом визначено, що товари, які продаються споживачам, повинні бути якісними. При чому, на вимогу покупця продавець повинен надати документи, що підтверджують якість товарів. Такими документами можуть бути сертифікати відповідності, гігієнічні висновки, тощо.

Слід зазначити, що діюче законодавство, в питаннях повернення товару, придбаного в інтернет-магазині, повністю знаходиться на боці покупця і є вкрай невігідним для продавця.

Згідно із вимогами Закону України «Про захист прав споживачів» покупець без необхідності будь-якого обґрунтування має можливість повернути річ, якщо протягом 14 днів з дня отримання такої речі або отримання документа, що підтверджує факт укладення правочину, повідомить про це продавця.

У випадку розірвання договору покупець має повідомити продавцю місце, де товар може бути повернутий. Тобто товар має бути забраний продавцем. Строк, протягом якого товар має бути забраний, а гроші повернуті покупцю, становить не більше 30 діб. При чому, до повернення грошей продавцем, покупець має право притримати товар [5].

В умовах договору купівлі-продажу інтернет-магазином може бути визначено, що товар поставляється та повертається за допомогою пошти. В цьому випадку покупець має повертати товар за допомогою пошти.

Проте в абсолютно всіх випадках, усі витрати із повернення товару покладаються на продавця. Покупець до вжиття заходів продавцем із повернення товару зобов'язаний протягом 60 днів зберігати його.

Якщо продавець за цей час не вжив заходів із повернення товарів такий товар переходить у власність покупця без обов'язку за нього сплатити.

В той же час, якщо продавець не повертає сплачені кошти за товар протягом 30 днів, за кожен наступний день нараховується пеня у розмірі 1 % від вартості товару. Тому, підприємці повинні бути уважні, оскільки, можуть втратити і товар і кошти [6].

У підсумку необхідно зазначити, що договір

купівлі-продажу через Інтернет є підвидом традиційного договору купівлі-продажу, і на нього повністю і без винятку поширюються норми законодавства про захист прав споживачів. Питання лише в тому, що найчастіше на накладних (рахунках) не вказуються повні реквізити інтернет-магазинів, що призводить до неможливості повноцінного захисту прав споживачів. Саме ця обставина і є основним стримуючим фактором для багатьох покупців.

Література

1. Про захист споживачів: Закон України від 12.05.1991 року (редакція від 01.01.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>.
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року (редакція від 02.11.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
3. Антонов В.М. Банківська система та електронна комерція як інформаційні ресурси: Навчальний посібник / В.М. Антонов, Ю.В. Бондарчук. – К: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2002. – 56 с.
4. Проблеми здійснення купівлі через Інтернет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: old.pinchukfund.org
5. Придбання товару через Інтернет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.biglib.com>
6. Що таке інтернет-торгівля [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pozovna.com.ua>

УДК 347.626

ОСОБЛИВОСТІ СТЯГНЕННЯ АЛІМЕНТІВ НА ДИТИНУ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Заваденко Л. – ст. 4 курсу, гр. ПРвн-41

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Право на аліменти походить з закріпленої ст.180 Сімейного кодексу України (далі - СК України) обов'язку батьків утримувати дитину до досягнення нею повноліття [1].

Аліменти – досить широка тема. Як відомо, батьки зобов'язані утримувати та піклуватися про свою дитину. Аліменти як такі, це кошти на утримання дитини, які платять той з батьків, що проживає окремо. Проте слід пам'ятати, що аліментні зобов'язання можуть виникати не тільки з моменту розлучення, а й з того моменту як подружжя перестало проживати разом та вести спільне господарство, або з моменту того, як один з подружжя перестав приймати участь в утриманні дитини. Тобто, не обов'язково подавати на розлучення, щоб зобов'язати другого з подружжя сплачувати аліменти на утримання дитини.

Правило є однаковим для обох з подружжя. Право на утримання від іншого має той з них, з ким проживає дитина-інвалід і який опікується нею.

Право на утримання виникає на підставі складу юридичних фактів:

1. проживання одного з подружжя з дитиною-інвалідом та опікування нею;
2. нездатність дитини обходитися без постійного стороннього догляду;
3. походження дитини від другого з подружжя (кровне споріднення) або наявність між ними іншого юридично значущого зв'язку (усиновлення, факт біологічного походження);
4. спроможність другого з подружжя надавати матеріальну допомогу [2].

Дитиною-інвалідом є дитина зі стійким розладом функцій організму спричиненим захворюванням, травмою або вродженими вадами розумового чи фізичного розвитку, що зумовлюють

обмеження її нормальної життєдіяльності та необхідність додаткової соціальної допомоги і захисту [3]. Важливою є потреба дитини-інваліда в постійному сторонньому догляді. Тому в разі спору дана обставина має бути підтверджена відповідними доказами. Факт опікування дитиною має бути доведений свідченням свідків та іншими доказами. Опікування дитиною не виключається в разі залучення до догляду за дитиною сторонніх осіб, професійних вихователів, медичних працівників тощо. Сам по собі факт проживання з дитиною-інвалідом не є достатнім доказом опікування нею. Право на утримання не виникає, якщо один з подружжя проживає спільно з дитиною-інвалідом, однак дитиною опікується інша особа, яка також проживає разом з ними.

У ст. 88 СК України передбачено певні особливості визначення розміру аліментів судом. Аліменти присуджуються одному з подружжя у частці від заробітку (доходу) другого з подружжя і (або) у твердій грошовій сумі. При цьому суд не враховує можливості одержання подружжям, з яким проживає дитина, аліментів від своїх батьків, повнолітніх дочки або сина. Дане правило обумовлене тим, що догляд за дитиною-інвалідом пов'язаний з особливо значним навантаженням на того з подружжя, який опікується дитиною [1].

Відповідно до статті 88 СК для одержання утримання від другого з подружжя у зв'язку з тим, що з ним проживає дитина-інвалід, недостатньо для того, щоб ця дитина була інвалідом [1].

Необхідно, щоб:

1. дитина була інвалідом, що повинно бути доказаним письмовими документами і, зокрема, висновком ЛТЕК;
2. дитина потребувала постійного